

НЕМОЖЛИВО НАЛЯКАТИ

Крокуючи на заняття притрушеною снігом бруківкою, Кару не мала жодних зловісних передчуттів про цей день. Здавалося, це лише черговий понеділок, невинний у всьому, крім своєї сутнісної понеділковості та ще й січневості. Було холодно, було темно — посеред глибокої зими сонце не сходило до восьмої — але було й чарівно. Сніг, що падав о ранній порі, змальовував Прагу примарною, сріблястою і затуманеною — як на феротипному фото.

Уздовж річки гуркотіли трамваї й автобуси, повертаючи день у двадцять перше століття, але на тихіших вуличках зимовий затишок ніби віддунював іншою епохою. Сніг, кам'яниці та примарне світло, кроки Кару й цівочка пари від її кави — вона йшла сама й думала про буденне: про свої заняття й доручення. Час від часу її кусала за щоку якась гіркота від розбитого серця, але вона відганяла такі думки, готова рішуче попрощатися з ними.

Однією рукою вона тримала каву, а другою — комір пальта. Портфель для малюнків звисав з плеча, а волосся — розпущене, довге й павичево-блакитне — вкривалося мереживом сніжинок.

Просто черговий день.

А тоді...

Гарчання, швидкі кроки — і її схопили ззаду, притисли до широких чоловічих грудей, руками смикнули шарф убік, а вона відчула зуби — зуби на своїй шиї.

Покушування.

Нападник *гриз* її.

Роздратована, вона спробувала скинути його не розливши кави, але трошки однаково виплеснулося на брудний сніг.

— Господи, Казе, відчепися, — гаркнула вона, різко обертаючись до свого колишнього. Ліхтар м'яко освітлював його вродливе обличчя. «*Дурна врода*, — подумала Кару, відштовхуючи його. — *Дурне обличчя*».

— Звідки ти знала, що це я? — спитав він.

— Це завжди ти. І це ніколи не працює.

Казимір заробляв на життя тим, що наскакував на людей з-за рогу й драгувався, коли це не викликало ані жоднісінької емоції в Кару.

— Тебе неможливо налякати, — пожалівся він, насупившись. Він закопирив губу, думаючи, що вона не встоїть перед цим. Донедавна так і було б. Кару б стала навпочіпки й томливо лизнула його відкопилену нижню губу, а тоді б узяла її зубами й дражнила, а тоді б загубилася в цілунку, від якого розтеклася б на Казимірі, як розтоплений на сонці мед.

Тепер не дочекається.

— Може, ти просто не страшний, — Кару попрямувала далі.

Каз наздогнав, порівнявся з нею та почимчикував поруч, тримаючи руки в кишенях.

— Але я *страшний*! А як же гарчання? А укус? Будь-хто зловив би серцевий напад! Але не ти — з крижаною водою замість крові.

Коли вона проігнорувала його, він додав:

— Ми з Йозефом придумали новий тур. *Вампірський тур Старим Містом*. Туристи схавають.

«Ще й як схавають», — подумала Кару. Вони платили добрі гроші за Казові «привидотури», під час яких він водив їх сплутаними лабіринтами Праги в темряві, зупиняючись у місцях нібито вбивств, щоб «привиди» вискакували з дверей і лякали туристів до вереску. Кілька разів вона й сама відіграла роль привида — тримала в руках закривавлену голову й стогнала, поки крики туристів не переростали у сміх. Було весело.

З Казом було весело. Колись.

— Щастя із цим, — безбарвно сказала вона, дивлячись просто перед собою.

— Ти б нам знадобилася, — сказав Каз.

— Ні.

— Зіграла б сексі вампірочку...

— Ні.

— Заманювала б чоловіків...

— Ні.

— Вбралася б у свою мантию.

Кару напружилася.

— Вона досі десь у тебе, ласочко? — ніжно поманив Каз. — Це було найкрасивіше, що я коли-небудь бачив, — чорний шовк проти твоєї білої шкіри...

— Стулися, — прошипіла вона, ставши як укопана посеред Мальтійської площі. *Господи*, подумала, як же тупо було з її боку повестися на цього дуже-дуже симпатичного вуличного актора, вирядитися для нього й залишити йому такий спогад? Неймовірно тупо.

Самотньо тупо.

Каз підняв руку, щоб змахнути сніжинку з її вій.

— Торкнися мене й отримаєш кавою в обличчя, — відрубала вона.

Він опустил руку.

— Ру-ру-ру, не злись, Кару. Коли ти вже припиниш сваритися? Я ж сказав, що мені шкода.

— То й шкодуй на здоров'я. Десь якнайдалі від мене. — Вони говорили чеською, і її набутий акцент ідеально рівнявся до його рідної вимови.

Він зігхнув, роздратований, що Кару досі не прийняла його вибачень. Усе відбувалося не за його сценарієм.

— Та ну, — почав підлещуватися він; його голос був грубий і ніжний водночас, поєднуючи гравій та шовк, як у блюзового співака. — Нам судилося бути разом, тобі й мені.

Судилося. Кару широко сподівалася, що коли вона комусь і «судилася», то не Казу. Вона глянула на нього — на вродливого Казімира, чия посмішка діяла як ультиматум і приковувала до нього. І місце поруч із ним здавалося чудовим, наче й кольори там яскравіші й відчуття глибші. Це було також, як вона дізналася, доволі популярне місце, яке займали інші дівчата, коли це не робила вона.

— Хай Светла для тебе сексі вампірочку грає, — сказала вона. — Із «сексі» в неї точно проблем не виникне.

— Не хочу Светлу, хочу тебе, — ображено мовив він.

— На жаль, я — не варіант.

— Не кажи так, — мовив він, потягнувшись до її руки.

Вона відсахнулася, відчувши, як заболіло серце, попри все прагнення здаватися байдужою. «Він цього не вартий, — переконувала вона себе, — навіть і близько». — Ти розумієш, що це називається «переслідування»?

— Я тебе не переслідую, — пирхнув Каз. — Я просто йду в цей бік.

— Ага, — сказала Кару.

Вони вже були всього за кілька дверей від її коледжу. Богемський Ліцей Мистецтв — приватний коледж, розмістився у рожевому бароковому палаці, відомому тим, що під час нацистської окупації двоє молодих чеських націоналістів перерізали горло командирі гестапо й видряпали тут слово *свобода* його кров'ю. Таке собі коротке повстання, поки їх не зловили й не насадили на шпилі брами у дворі. Тепер попід ними вешталась студенти, курили, чекали друзів. Але Каз не був студентом — йому було двадцять, на кілька років більше, ніж Кару, й вона взагалі не бачила, щоб він колись вилазив з ліжка до обіду.

— Чого ти взагалі так рано встав?

— Маю нову роботу, — мовив він. — Вона рано починається.

— Ти що, робиш *ранкові* вампірські тури?

— Та ні, то інше. Це... своєрідне *відкриття*, — тепер він вишкірився. Хотів, щоб вона спитала, що це за робота.

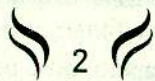
Вона не спитала. Натомість із цілковитою незацікавленістю сказала:

— Ну, всіх благ тобі.

— Хіба тобі не цікаво, що це? — крикнув услід Каз, й вона досі чула усміх у його голосі.

— Байдуже, — відгукнулася вона й пройшла крізь браму.

Ох, дарма вона не спитала.

СВОЄРІДНЕ ВІДКРИТТЯ

Щопонеділка, щосереді й щоп'ятниці першою парою в Кару стояло малювання з натури. Коли вона зайшла до майстерні, її подруга Зузана вже розставляла для них мольберти перед платформою для натурника. Кару скинула з пліч портфель для ескізів і пальто, розмотала шарф й оголосила:

— Мене переслідують.

Зузана вигнула брову. Вона була королевою брововигнання, й через це Кару їй заздрила. Її власні брови не функціонували одна без одної, що ускладнювало вираження підозри й зневаги.

Зузані чудово вдавалося й те, й інше, але зараз вигнула брову лише трішки, виражаючи лише помірковане зацікавлення:

— Тільки не кажи, що Мудак знову спробував тебе налякати.

— У нього вампірська фаза. Вкусив мене за шию.

— Ох, ці актори, — пробурмотіла Зузана. — Кажу тобі, вшквар його шокером. Це навчить цього лузера не кидатися на людей.

— У мене немає шокера, — Кару не додала, що він їй і не потрібен; вона була більш ніж здатна захистити себе без струму. Мала незвичайне виховання.

— Ну, купи тоді. Серйозно. За погану поведінку слід карати. Плюс буде весело, не думаєш? Я завжди хотіла когось ушкварити шокером. *Вжик!* — Зузана вдала, що б'ється в конвульсіях.

Кару похитала головою.

— Ні, злісна дрібнота, я не думаю, що буде весело. Ти жахлива.

— Я не жахлива. Каз — жахливий. Тобі ж не треба нагадувати? — вона кинула на Кару гострий погляд. — Тобі ж не стукнуло йому пробачати?

— Ні, — визнала Кару. — Та піди спробуй йому це пояснити.

Каз аж ніяк не міг збагнути, чому б це будь-яка дівчина добровільно позбавила себе його чарів. І хіба вона в ті місяці, коли вони були разом, не посилила цього марнославства, витріщаючись на нього закоханими очима та віддаючи йому... все? Те, що він тепер за нею упадає, подумала Кару, це спроба відновити гордість, довести собі, що він може мати будь-яку дівчину, яку захоче. Що це йому вирішувати.

Може, Зузана має рацію. Може, таки *слід* ушкварити його шокером.

— Скетчбук, — скомандувала Зузана, простягнувши руку, як хірург по скальпель.

Найліпша приятелька Кару дуже любила командувати, як на свій зріст. Вона ледве перевищувала півтора метра в чоботах на платформі, а Кару ж була метр шістдесят, але здавалася вищою — як балерини з довгими